

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Adulteri & Iaruatorum monstrosa facies.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

*tunc nubila vultum**Ceruleis fixere notis, & pectoris atris**Venit in ora color.*

Luc. 22. Quid ni & in aures? aures atro sanguine bullientes. Quid aliud Malchus meruit, quàm mutilari? iam enim antea integer, non erat, qui venerat ad capiendum Christum innocentem.

Crom. lib. 8. Quis scit quæ causa fuerit, ob quam, circa annum 1240. tanta à Tartaris Polonorum strages ederetur, vt auriculis præcis Tartari nouem ingentes saccos expleuerint? Multa audiendo peccata perpetrantur. Denique

Auriculas asini quis non habet?

VII. Non oculos duntaxat, & aures inhonesto vulnere, totum vultum scelera faciunt monstruosum. Nonisse militem se aliquando scribit Ioannes Nider, cuius vxor pulchrior, quàm castior, cum Helena quàm Lucretia esse maluisset, quantum mente, tantum facie est mutata. Quoniam igitur adulterij factitas ex horrido illi vultu eluxit, nec antè desijt videri monstrum, quàm desijt peccare velle. Itaque postquam pijs mariti monitionibus ad poenitentiam & criminis confessionem apud sacerdotem factam est adducta, lachrymis vnà & pectoris maculas, & oris dedecus abluuit. Si ad hunc modum eadem in omnibus & mentis & frontis esset species, ô quàm multos & multas occurrere nobis monstruosos cerneremus! Sed abscondit Deus sæpius deformitatem animi, olim coram toto mundo detegendam.

VIII. Consimile exemplum non jam in vxore miles, sed in milite vxor experta, ab alio authore memoratur. Hic enim cum, intempesta nocte, de coniugis latere, ad adulterium alibi perpetrandum surrexisset, peractoque flagitio, luna clara, redijisset; faciem venientis vxor per fenestram intuita, horripit exclamare. Ad eum clamorem, vt fit, vndique & ancillæ è cubiculis, & famuli de stabulis concurrerunt. Nec minùs isti, quàm domina, perterriti coeperunt vociferari, arbitrantes, se viui cacodæmonis vultum conspexisse. Tot testibus oculis credidit & ipse miles, qui agnoscens se diuino iudicio ignominiam induisse, vix expectato die, ad animæ medicum, in templum prope-

properavit. Expellebantur tunc ad pascua pecudes, & ecce ipsi boues, ipsæ sues, ac mutæ animantes Auernalem in illius vultu larvam horrentes, quâ datum est, diffugerunt. Quin & pastores obuij Stygium quendam in illo venire Spiritum existimantes fuga sibi consuluerunt. Denique ipse Parœcus pro foribus templi preces matutinas Deo persoluens, aspecto tam formidabili monstro, crucis se signo muniens exiit, & in interiora templi, adducto clausoq̄ue ostio, se properè recepit. Pulsauit tamen miles januam, & eiulabili voce sacerdotem rogauit sibi fores vt referaret, de peccatis confessuro, Deoq̄; penitentiam satisfacturo; neque enim se esse illum, qui videretur; faciem in laruam, hominisq̄ue in demonis vultum, ob scelus suum, vitæq̄; impuritatem duntaxat, esse commutatam velle se quæ in animo essent turpia eijcere, paratum omnia quæ imperarentur exequi, cetera diuinæ committere voluntati, à qua misericordiam expectaret. Mira vis est penitentiae, magna potestas lachrymarum. Vix peccata sua detexit, vix se adulterij accusauit, cum illico deterfa est omnis illa larualis turpitude, redijtq̄; vultus hominem professus. Quis Deum accuset homines deformantem? Ipsi se mortales flagitijs fœdant, & qui cum D. Stephano ita nitere posset, vt *intuentes eum omnes* Act. 6. 15. *viderent faciem eius tanquam faciem Angeli*, is vel conscientiae luctore, vel ebrietatis incensus æstu, vel libidinis deformatus scabie diabolo similis videtur. Immo nonnulli quasi non contenti ea forma, quam à Deo acceperunt, vt Bacchanalia viuere, & licentiùs lasciuire queant, faciem teterrimis vestiunt personis; quia laruæ esse malunt, aut quoduis ex Daunia & Getulia monstrum, quàm homines. Quid isti merentur, qui, tanquam eos puderet, claram pulchramq̄ue illam Dei imaginem omnibus modis velare & operire conantur, tantaque obscenitate fœdant, vt si eis, iusto Numinis iudicio, eiusmodi vultus obrigisset, ipsi se absconderent, & oculos humanos vitarent. Nunc nigrae, rugosæ, pilosæ, verrucosæ, cornutæ caecodæmonum facies, quas à natura accepisse miserrimum fuisset, sponte quæruntur, emuntur, induuntur, & obuia festiuitate sub Orcino schemate triumphatur, ac deformis supplicij

calamitas pro lætitiæ materia habetur. Quid ergo accusant homines, quæ affectant? cur cum impatientia habent, quod quærunt, si non habent?

IX.

Senec. ep. 11.

Immo quod optant? nam siue precentur, siue imprecantur, optare utique videntur, quæ imprecantur æquè, ac quæ precentur. Ita & Seneca pronunciauit, cuius hæc sunt: *Iam non miror, si omnia nos à prima pueritia mala sequantur. Inter execrationes parentum crenimus. Exaudiunt dii quoque nostram pro nobis vocem gratuitam. Quid querimus, si exaudimur? Et tamen multos Deus punit, quia exaudit.*

Wier. lib. 4. cap. 18 de præstig. dæm.

In Geldria, circa annum Christi M. DL. XXV. mirabile exemplum accidit. *Quidam, inquit Wierus, non obscuri nominis Regi Hispaniarum, apud Geldros militans, quum è familia nobili honestam duxisset coniugem, quam & duris tractabat, intelligeretq; tandem ipsam uterum ferre, indignanter veluti sinistrè precatus, ait illi: Tu infernalum genus daemone, quem gladio confodiam. Non longè post filiolum genuit, dimidia corporis inferioris parte benè formata: verum superior pars lituris rubris & nigris fœda apparuit, oculis in fronte locatis, ore rotundo, nigro, tetro, ut Satyrus; auribus longis, veluti canis venatorius: in vertice duo cornua nonnihil intorta, quæ manibus contrectata reddebantur sanguinea. Habes hîc, non vnâ tantum, sed ferè omnes capitis partes monstrosas. Quid horres? quid naturam detestaris? quid Deum in ius vocas? talem huic marito vxor partum edidit, qualem optauit. Ita nimirum nunquã naturæ Gubernator ingratis hominibus satisfacit, siue det, quod petunt, siue neget. Cur imprecantur, quod auerfantur? Ac sanè cum omnes imprecationes sint malè, Plato tamen nihil censet filijs esse periculosius, imprecatione parentum; quemadmodum etiam nihil illis salubrius est, quàm si parentum suorum benedictione mereantur, ut olim in Ilaaco, Iacobo, Tobia alijsque fuit videre. Certè, ut non potest arbor bona malos fructus facere, sic neque homo bonus ferere maledictionem in immerentes.*

X.

Nec alios duntaxat feriunt Diræ & maledictiones, sed sæpe etiam redeunt in caput ipsius execrantis; neque manent in externo monstrifico aspectu, sed vocem quoque monstrificam